

Z OBSAHU	Pravda je předpokladem svobody. Homilie Benedikta XVI. v Havaně	04
	Král ve službě Bohu a lidu. Blahoslavený Karel I. Habsburský	07
	Centrum naděje a pomoci. Rozhovor s Ludmilou Lázníčkovou	10
	Počet potratů v ČR neklesá. XII. Pochod pro život	12

TRADICE OTCŮ

Ze starobylé velikonoční homilie

Velikonoce, které jsme oslavili, jsou příčinou spásy všech lidí, počínaje prvním člověkem, kterého všichni v sobě chováme a který v nás všech ožívá. [...]

Není přece nic velikého, když nakrátko unikne smrti někdo, kdo musí stejně o málo později zemřít. Je však veliké uniknout smrti docela, jak se to děje nám, za něž *byl obětován velikonoční beránek Kristus*.

Už sám název tohoto svátku, Pascha, je-li správně vyložen, vyzdvihuje jeho zvláštní význam. Výraz pascha znamená totiž přechod, protože domy Hebreů přešel onen zhoubce, který zabíjel prvorozené. U nás jde také o přechod, a to opravdový, protože nás, vzkříšené Kristem k věčnému životu, přechází zhoubce už jednou provždy.

A co znamená – uvážíme-li hned vztah ke skutečnosti, že ona doba, kdy došlo k obětování beránka a záchraně prvorozenců, stanoví začátek roku? Znamená to, že také pro nás je obět skutečného velikonočního beránka počátkem věčného života.

Rok je totiž symbolem celého věku, neboť probíhá v kruhu, stále se vrací sám k sobě a na žádném konci nespočine. A když se Kristus jako otec budoucího věku za nás obětoval, jako by náš dřívější život zbavil trvání a koupelí znovuzrození nám dává začátek nového života, podle podobnosti své smrti a svého vzkříšení.

A tak každý, kdo ví, že za něho byl obětován velikonoční beránek, ať klade začátek nového života do okamžiku, kdy právě pro něho byl Kristus obětován. A je pro něho obětován tehdy, když poznává milost a chápe, že touto obětí byl zrozen život. A když to poznal, potom ať se snaží začít žít nově a nevrací se už zpět ke starému životu, jehož konec nadešel. *Vždyť jsme přece odumřeli hříchů. Jak bychom v něm ještě mohli žít?*

Mons. Jan Baxant při zehnaní ohně o Velikonoční vigílii. Foto: dltm.cz, Marie Koscelníková

V hrobě žít nechci

Úvodník litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Velikonoční události mají svá zastavení tak, jak je evangelia zaznamenávají, a u každého z nich můžeme postát v zamyšlení, meditaci a tedy v modlitbě. Stačí zmínit alespoň některá: Slavný Ježíšův vjezd do Jeruzaléma nikoli v kočáře či noblesně na koni, ale na oslátku, osličím mláděti, když jen Ten, který se veze, dobře ví, že hlasité provolávání slávy se brzy změní v potupné výkřiky: „Pryč s ním!“ Kristova krvavá getsemanská modlitba ve společnosti usínajících apoštolů. Pohotová Jidášova zrádná domluva na třiceti stříbrných s jeho odchodem z Večeřadla do temnoty noci s výsměšným políbením. To vše nám nemusí připadat až tak cizí a vzdálené. Petrovo přihřívá-

ní se u ohně nepřátel s krutým zapřením krátce po Poslední večeři s tak úžasným Pokrmem a Nápojem, ale i zachycení Mistrova pohledu vedoucí k pláči a lítosti je nám též blízké. Velkopáteční drama se všemi setkáními s Pilátem, Kaifášem, Šimonem z Cyrény, plačícími ženami, s Matkou Marií, apoštolem Janem, lotry po levici i pravici, hordou žoldáků a do neznáma rozuteklých učedníků se vůbec nedá obejít bez povšimnutí. Následující mrtvolně tichá sobota se zapečetěným hrobem a vojenskou hlídkou dělá dojem, že celá Ježíšova věc skončila.

Opravdu? Drama pokračuje! Stejně tiše je náhrobní kámen odvalen, aniž by
Dokončení na str. 2

Benedikt XVI. při modlitbě k Panně Marii Guadalupe, patronce Mexika. Foto: <http://blog.pucp.edu.pe>

Apoštolská cesta Benedikta XVI. do Mexika a na Kubu

Ve dnech 23.–29. března 2012 vykonal Svatý otec Benedikt XVI. 23. zahraniční apoštolskou cestu do Mexika a na Kubu. Svůj pobyt v Mexiku zahájil papež slovy: „Přicházím jako poutník víry, naděje a lásky.“ Po návštěvě u mexického prezidenta se Svatý otec setkal s dětmi na náměstí Pokoje v Guanajuato. Následovala nedělní mše svatá v městském parku v León, jíž se účastnilo 500 tisíc lidí. V homilii papež mimo jiné řekl, že je třeba překonat únavu víry a znovu si osvojit „radost z křesťanské existence a oporu ve vnitřní blaženosti, která pramení z poznání Krista a příslušnosti k Jeho Církvi. Z této radosti se rodí energie sloužit Kristu i v tíživých situacích lidského utrpení, dávat se Mu k dispozici a neuzamykat se do vlastního blahobytu“. Nedělní program zakončil Benedikt XVI. nešporami s biskupy Mexika a Latinské Ameriky v katedrále „Catedral de Nuestra Señora de la Luz“ a setkáním s mladými.

Z Mexika Svatý otec odletěl do Santiago de Cuba. Zde slavil mši svatou pro 200 tisíc lidí a navštívil mariánské poutní místo Virgen de la Caridad del Cobre. Poutníky zde shromážděné pozdravil slovy: „Dejte vědět všem, že jsem Matce Boží svěřil budoucnost vaší země. Prosil jsem Nejsvětější Pannu také za potřeby trpících, za ty, kdo jsou zbaveni svobody, odloučení od svých blízkých nebo prožívají těžké chvíle. Zároveň jsem do Jejího Neposkvrněného Srdce vložil všechny mladé lidi, aby byli autentickými přáteli Krista a nepodlehli nabídkám, které po sobě zanechávají smutek.“ Následujícího dne papež odcestoval do Havany, kde se setkal s kubánským prezidentem, bývalým kubánským vůdcem Fidelem Castrem a kubánskými biskupy a slavil mši svatou na náměstí Revoluce za účasti 300 tisíc lidí. Homilii této mše svaté přinášíme na str. 4. Kubánskému prezidentovi předložil papež jednu speciální žádost, a to aby zvážil možnost ustanovení Velkého pátku jako státního svátku. Svoji pouť zakončil Svatý otec výzvou k úsilí o spravedlnost, pokoj a svobodu.

RaVat, TS ČBK

Dokončení ze str. 1

se kdo z vojáků probudil. Probudili se, ale u prázdného hrobu a takový už není nutné hlídat. Nikdo z nich ještě netušil, natož aby byl přesvědčen o tom, že Živý v hrobě nežije. Snad nyní, v meditaci, je možné dostat se k pochopení důležitého velikonočního klíče. Téma meditace: hrob. Vojáci-hlídači od prázdného hrobu pochopitelně odcházejí. Znovu se objevující učednice a učedníci Ježíše Krista ke hrobu přicházejí, aby našli hrobovou prázdnotu, ale aby se setkali i s andělskými bytostmi, sdělujícími jim velikonoční pravdu: „Není zde, vstal!“

Oním velikonočním klíčem otevíráme dále. Když není zde a vstal, pak: „Kde je? Kam odešel? Kde Ho máme hledat? Kde se s Ním můžeme setkat?“ Nelze živého zmrtvýchvstalého Ježíše nalézt, pokud hledáme v hrobě, před hrobem a u hrobu, když cílem našeho hledání bude jen a jen hrob. Směr našeho pátrání k setkání s Ježíšem nutně musí být jiný. Ukazuje za hrob, dál za hrob. Až tehdy, když učednice a učedníci, přátelé a budoucí následovníci Ježíšovi se odpoutají od hrobu jako svého dosavadního cíle, s Kristem se setkávají. On je totiž hledá se slovem povzbuzení a opakovaně je potkává a navštěvuje, aby je přesvědčil o tom, že žije i s ranami z Velkého pátku a že Jeho drama skutečně v hrobě neskončilo. Jeho dílo nebylo zmařeno.

*Mons. Jan Baxant
biskup litoměřický*

Biskup Malý vyzývá k propuštění politických vězňů na Kubě

Biskup Václav Malý zaslal dne 20. března 2012 otevřený dopis kubánskému prezidentovi Raúlu Castrovi, ve kterém ho vyzývá k propuštění politických vězňů. V dopise upozorňuje na to, že šikanování obhájců lidských práv znevěrohodňuje pozvání papeže Benedikta XVI. na Kubu.

Mons. Václav Malý píše: „Pane prezidente, zasaďte se o propuštění všech vězňů svědomí ve Vaší zemi a přispějte svou autoritou k tomu, aby nebyli na svobodě šikanováni obhájci lidských práv, s nimiž vyjadřují svou solidaritu. Za několik dní má Kubu navštívit papež Benedikt XVI., aby přinesl poselství pokoje a naděje pro kubánský lid. Zásahy policejních orgánů v posledních dnech před návštěvou proti lidem, kteří usilují nenásilným způsobem o svobodné a demokratické prostředí na Kubě, znevěrohodňují Vaše pozvání nejvyššího představitele katolické církve, s nímž chcete vést upřímný a otevřený rozhovor o budoucnosti Církve a společnosti.“

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Pochod pro život 2012

Dva tisíce lidí se v sobotu 24. března zúčastnilo XII. Pochodu pro život v Praze. Připomněli nutnost zastavení umělých potratů a přijetí zákona, který by v naší zemi chránil život všech dětí od okamžiku početí. Pořadatelé zdůraznili, že „již více než dvacet let v naší zemi působí organizace, které se věnují osvětě i praktické pomoci ženám. To však evidentně bohužel nestačí. Na gynekologických odděleních je každý měsíc usmrceno 2 000 dětí, jejichž rodiče byli svedeni potratovým zákonem. Tento zákon se tak stal prokletím celého národa. Zabíjí nejen děti, ale i naději, soucit a odpovědnost celé naší společnosti.“

Večer před pochodem probíhalo setkání organizací, které se věnují prolife a pro-rodinné problematice. Přítomné vedoucí organizací povzbudil svou účastí řeckokatolický exarcha Mons. Ladislav Hučko a provinciál českých dominikánů fr. Benedikt Mohelník OP. Sobotní dopoledne bylo vyhrazeno prezentaci organizací, které se věnují obnově kultury života a rodiny. Během následující mše svatě v dominikánském kostele sv. Jiljí se se stovkami věřících modlili i čtyři čeští biskupové včetně pražského kardinála Dominika Duky. Ten během kázání připomenul: „Bůh je život, a jestliže člověka stvořil ke svému obrazu, člověk není a nemůže být tím, kdo by život bral, kdo by život ničil.“ Zároveň zdůraznil: „Jediným řešením situace, do které jsme se dostali, je otevřít naši společnost a naše rodiny novému životu. Naše společnost potřebuje děti. Krize současné doby není pouze ekonomická nebo demografická, ale je krizí člověka, který se domnívá, že může život postavit na sobectví. Láska totiž spočívá v tom, dát úplně všechno.“ Reportáž z Pochodu pro život najdete v tomto čísle na str. 12.

HPŽ ČR, RC

Saúdský Velký muftí žádá zničení všech kostelů na Arabském poloostrově

Velký muftí Saúdské Arábie šejch Abdul Azíz bin Abdulláh vyhlásil, že je „nezbytné zničit všechny kostely v regionu“. Informoval o tom 14. března Raymond Ibrahim z Jihad Watch. „Šejch své vyhlášení založil na slavné tradici, na hadísu, podle něhož prorok islámu na smrtelném loži prohlásil, že „Na (Arabském) poloostrově nesmí být dvě náboženství, což je vždy vykládáno tak, že v tomto regionu smí být praktikován jen islám,“ vysvětlil Ibrahim. Šejch Abdul Azíz bin Abdulláh je nejen Velkým muftím Saúdské Arábie, tedy země, na jejímž území se nachází Mekka a Medína, ale také předsedou Nejvyššího soudu uláma (islámských učenců) a předsedou Stálého výboru pro vědecký výzkum a vydávání fatav (muslimských věroučných stanovisek). Jeho názor je tak názorem autoritativním a nanejvýš vlivným.

Muftí současně prohlašuje, že „systém spravedlnosti v Saúdské Arabii je spravedlivý“, ovšem „vše, co se týká spravedlnosti, musí kontrolovat šarijatské (islámské náboženské) soudy, jak to Alláh Všemohoucí řekl ve Svatém Koránu.“

Izraelský velvyslanec v USA Michael Oren upozornil, že diskriminace křesťanů se stává šířícím se jevem v celém arabském světě. „V Egyptě během posledního roku uprchlo ze svých domovů v reakci na bití a masakry ze strany muslimských extremistů 200 tisíc koptských křesťanů. Od roku 2003 bylo v Iráku vypáleno 70 kostelů a jen v Bagdádu zabito skoro tisíc křesťanů, což vedlo k útěku více než poloviny této milionové komunity,“ napsal Oren. Konverze ke křesťanství je v Iránu hrdelním zločinem a Saúdská Arábie stává mimo zákon soukromé křesťanské modlitby. Jediným místem Blízkého východu, kde nejsou křesťané ohroženi, ale vzkvétají, je Izrael, píše Oren.

Obdobně se vyjadřuje Raymond Ibrahim, když říká, že „Západ se všemi svými institucemi vysokého vzdělání, včetně vládních agentur zabývajících se kulturními a náboženskými otázkami, je stále dokonale „zmaten“ z toho, co učí islám.“

eretz.cz

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. (Flp 2, 8) Vstupujeme do Velikonočního třídění. Není to jen vzpomínání, ale spíše znovuprožívání vrcholných Ježíšových činů. Nejprve veliké ponižení. Boží Syn sestoupil do našeho lidství. Nechal se omezit tělem člověka. Přijal dětskou bezmocnost, mateřskou péči, lidské potřeby i schopnost trpět. Přijímal nepochopení svých učedníků i pomluvy svých odpůrců. A šel ve svém ponižení ještě dál.

Boží Syn prožil v Getsemanské zahradě děsivou úzkost – nejen z představy utrpení, kterým má projít, ale ještě více z vědomí, že pro někoho bude jeho Obět' přinesena nadarmo. Pak Jidášova zrada políbením a brutální zatčení. Jaké je to ponižení: Král králů je křivě obviňován před lidským soudem; bičován, tupen a poplíván. *Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.*

Na kříži si Pán sahá až na dno lidských sil. Prokláté ruce i nohy, zápas o dech a další posmívání těch, kteří nevědí, co činí. Velké pokušení – *Jsi-li Syn Boží sestup z kříže. Božská láska – Otče odpusť jim... Temnota – Eloi, Eloi, lema sabachthani? A pak – Dokonáno jest – Spasitel světa za nás umírá. Boží Syn z lásky ke mně a za mne umírá.*

Druhým vrcholem Velikonoc je Ježíšovo zmrtvýchvstání. Radostná zpráva letí světem: naše hříchy jsou vykoupeny a smrt je poražena. Ponižení se mění v oslavu. Vítězí život a nezlozná láska. A to jsou skutečnosti, na nichž nám Pán dopřává mít účast. V liturgii Svatého třídění se jich dotýkáme. Pán Ježíš, ten který za nás zemřel, je živý a je s námi. *Já jsem vzkříšení a život... Já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa. Kéž to všichni nově zakusíme – to Vám ze srdce přeji.*

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

PODOBA ZMRTVÝCHVSTALÉHO

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Navzdory drobným rozdílům, jež se nacházejí v jednotlivostech mezi různými zprávami o zmrtvýchvstání v Novém zákoně, vyplývá z nich všech, že se Zmrtvýchvstalý zároveň již oslavený vrátil zpět k Otci. Nelze se tedy domnívat, že se Kristus podobně jako Lazar vrátil do dějin a do pozemského života, z něhož pak teprve po čtyřiceti dnech vstoupil na nebesa. Naopak, ze smrti okamžitě přešel do definitivní nové existence, která již nezaniká a nepatří do podmínek těchto dějin. Jinak řečeno: ihned vstal z mrtvých v definitivním smyslu, tak jako my na konci času vstoupíme do definitivní nesmrtelné existence.

To znamená, že už nebyl viditelný v našich pozemských dějinách, ale byl viditelný jen pro ty, jimž se chtěl ukázat. Znamená to, že k jeho zjevení od Otce došlo z plné moci oslaveného. Tyto události nepochybně roztržily běžné dějinné formy zkušenosti, a proto byly pro svědky sdělitelné jenom v těžko srozumitelných šifrách. Museli se snažit vyjádřit dotyk

něčeho zcela jiného, nového světa zmrtvýchvstání, jazykovými prostředky a představami našeho světa. Odtud se vysvětluje zvláštní zlomkovitost zpráv o zmrtvýchvstání a také jejich právě zmíněná částečná

Giotto di Bondone: Noli me tangere, detail (1320)
Foto: Wikimedia Commons

protichůdnost. Odtud se vysvětluje dvostrannost v líčení Zmrtvýchvstalého, jež je s různými důrazy vlastní všem zprávám. Všem je společné, že Kristus je na jedné straně týž, s nímž měli co do činění v životě před tím, takže dokonce mohli vidět rány Ukřižovaného a dotýkat se jich.

Všem je však také společné, že je zcela jiný, jak ho poznávají teprve tehdy, když jim otevírá srdce a když se mu ze své strany ve víře otevírají. V tomto ohledu je také např. velmi poučné vyprávění o učednících jdoucích do Emauz. Teprve skrze výklad Písma a společenství při lámání chleba se jim otevírají oči, aby ve svém tajemném průvodci poznali Pána. Evangelista tím zároveň odkazuje na oba základní prvky křesťanské liturgie: na bohoslužbu slova a eucharistické společenství. Ukazuje tak, že v nich se křesťan setkává se Zmrtvýchvstalým a ve víře poznává, že je přítomen, i když mu již není viditelný jako emauzským učedníkům.

Z těchto výchozích bodů se dají dobře chápat texty Janova evangelia. Magdalena nemůže Pána poznat, dokud ho hledá jako pozemského, neproměněného a chce ho zadržet rukama. Pozná ho teprve tehdy, když se dá oslovit tím, který vystoupil k Otci.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

PRAVDA JE PŘEDPOKLADEM SVOBODY

Homilie Svatého otce Benedikta XVI. v Havaně

Vrcholem návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. na Kubě bylo slavení mše svaté na náměstí Revoluce v Havaně. V homilii Svatý otec hovořil o odvaze víry, o pravdě a o svobodě.

Drazí bratři a sestry!

„Požehnaný jsi Pane, Bože... Požehnané je tvé slavné svaté jméno“ (Dan 3,52). Tento hymnus požehnání z knihy Daniel zní dnes v naší liturgii a opakovaně nás vybízí, abychom dobrořečili Bohu a chválili Je. Jsme součástí zástupu onoho sboru, který Pána nepřetržitě oslavuje. Připojujeme se k tomuto díkůvzdání svým radostným a důvěřujícím hlasem ve snaze upevnit se v lásce a v pravdě na cestě víry.

„Požehnaný jsi Bože“, který nás shromáždí na tomto významném náměstí, abychom se více ponořili do tvého života. Zakouším hlubokou radost z toho, že jsem dnes mezi vámi, abych předsedal této mši svaté uprostřed jubilejního roku zasvěceného Panně Marii Milosrdné lásky z Cobre. [...]

V prvním čtení jsme slyšeli, jak se tři mladíci pronásledovaní babylónským pannoníkem rozhodnou raději podstoupit

smrt ohněm, než aby zradili svoje svědomí a svoji víru. Dostává se jim síly „chválit, oslavovat a ctít Boha“ v přesvědčení, že Pán vesmíru a dějin je nevydá smrti a nicotě. Bůh vskutku nikdy neopouští svoje děti, nikdy na ně nezapomíná. Je nad námi a je schopen nás svou mocí zachránit; je svému lidu nablízku a skrze svého Syna, Ježíše Krista, přebývá mezi námi.

„Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte prav-

du a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,31). V úryvku z dnešního evangelia se Ježíš zjevuje jako Syn Boha Otce, Spasitel, tedy jediný, kdo může ukázat pravdu a darovat pravou svobodu. Jeho učení vyvolává mezi posluchači odpor a neklid. Ježíš je obviňuje, že chtějí jeho smrt, a poukazuje na nejvyšší obět kříže, která se už blíží. Vybízí je však, aby uvěřili a vytrvali v Jeho Slovu, aby poznali pravdu, která vykupuje a pozvedává.

Člověk touží po pravdě

Lidská bytost totiž touží po pravdě, jejíž hledání vždycky předpokládá uplatňování autentické svobody. Mnozí nicméně upřednostňují zkratky a snaží se vyhýbat tomuto úkolu. Někteří si – jako Pontský Pilát – ironicky dobírají možnost poznat pravdu (srov. Jan 18,38), hlásají neschopnost člověka dosáhnout jí anebo popírají, že existuje jediná pravda pro všechny. Tento postoj v případě skepticismu a relativismu způsobuje proměnu srdce, vyvolává citový chlad, nerozhodnost, odstup od druhých a uzamykání se do sebe. Jsou to ti, kteří si myjí ruce jako římský místodržitel a nezúčastněně nechávají řeku dějin plynout.

Na druhé straně jsou takoví, kteří toto hledání pravdy interpretují mylně, upadají do iracionality a fanatismu, které je uzavírají v „jejich vlastní pravdě“, již se snaží vnucovat druhým. Jsou jako zaslepení znalci Zákona, kteří při pohledu na zbitého a zakrváceného Ježíše zuřivě volají: „Ukřižuj ho!“ (srov. Jan 19,6). Kdo totiž jedná iracionálně, není Ježíšovým učedníkem. Víra a rozum jsou pro hledání pravdy nezbytné a komplementární. Bůh stvořil člověka s vrozeným povoláním k pravdě, a vybavil jej proto rozumem. Křesťanská víra vskutku neprosazuje iracionalitu, nýbrž touhu po pravdě. Každá lidská bytost má bedlivě zkoumat pravdu a když ji najde, rozhodnout se pro ni, i kdyby hrozilo, že bude muset přinášet oběti.

Etický rozměr pravdy

Pravda o člověku je navíc nevyhnutelným předpokladem k dosažení svobody, protože v ní objevujeme základy etiky, s níž se mohou všichni měřit a která obsahuje jasné a přesné formulace o životě a smrti,

Benedikt XVI. v Havaně. Foto: <http://www.csmonitor.com>

Kristus je pravou mírou člověka, v Něm lze nalézt plnost svobody, světlo k hlubokému pochopení reality a k jejímu přetvoření obnovující mocí lásky.

povinnostech a právu, manželství, rodině a společnosti a v posledku o nezczitelné důstojnosti lidské bytosti. Tento etický odkaz může sblížovat všechny kultury, národy a náboženství, státníky a občany, občany mezi sebou a věřící v Krista s těmi, kdo v Něho nevěří.

Křesťanství vynáší hodnoty, jež jsou oporou etiky, přičemž nevnučuje, nýbrž předkládá Kristovu výzvu k poznání pravdy, která osvobozuje. Věřící je povolán, aby ji předkládal svým současníkům, jako to činil Pán i v tísnivé předchuti odmítnutí a ukřižování. Osobní setkání s Tím, který je osobně pravdou, nás vede ke sdílení tohoto pokladu s druhými především skrze svědectví. Draží přátelé, neváhejte následovat Ježíše Krista. V Něm nalézáme pravdu o Bohu a o člověku. On nám pomáhá zvítězit nad naším sobectvím, opustit naše ambice a přemoci to, co nás utiskuje. Ten, kdo působí zlo, ten, kdo hřeší, je otrokem hříchu a nedosáhne nikdy svobody (srov. Jan 8,34). Jedině zřeknutím se

nenávisti a svého zatvrzelého a slepého srdce budeme svobodní a vyklíčí v nás nový život.

Kristus je pravda

S pevným přesvědčením, že Kristus je pravou mírou člověka, a s vědomím, že v Něm se nachází síla nezbytná k překonání každé zkoušky, chci vám otevřeně hlásat Pána Ježíše jako Cestu, Pravdu a Život. V Něm všichni najdou plnost svobody, světlo k hlubokému pochopení reality a k jejímu přetvoření obnovující mocí lásky.

Církev žije, aby dala druhým účast na tom jediném, co má. A tím není nic jiného než sám Kristus, naděje slávy (srov. Kol 1,27). Aby mohla toto poslání plnit, musí se opírat o bytostnou náboženskou svobodu, která spočívá v možnosti hlásat a slavit víru také veřejně, šířit poselství lásky, smíření a pokoje, jež přinesl na svět Ježíš. Je třeba uznat, že na Kubě byly učiněny určité kroky, aby Církev mohla veřejně plnit svoje nevyhnutelné poslání a otevřeně zvěstovat svoji víru. Je však zapotřebí pokračovat a rád bych povzbudil vládní představitele této země, aby upevnili to, čeho bylo dosaženo a pokračovali na této cestě pravé služby obecněmu blahu celé kubánské společnosti.

Právo na náboženskou svobodu

Právo na náboženskou svobodu, ať již v její dimenzi individuální či komunitní,

vyjevuje jednotu člověka, který je současně občanem a věřícím. Opravňuje také věřící, aby přispívali k budování společnosti. Její posílení upevňuje soužití, živí naději v lepší svět, vytváří podmínky příznivé pro mír a harmonický rozvoj a současně klade solidní základy zajišťující práva budoucím generacím.

Když Církev na toto právo poukazuje, nedožaduje se žádného privilegia. Vykazuje pouze věrnost pověření, které dostala od svého božského Zakladatele spolu s vědomím, že kde je přítomen Kristus, tam roste člověk v lidskosti a nachází svoje svědomí. Proto se Církev snaží nabízet toto svědectví svým hlásáním a svým učením jak v katechezi, tak ve školském a univerzitním prostředí. Lze doufat, že

i tady brzo nastane chvíle, kdy se Církev bude moci v různých oblastech vědění dělit o dobra poslání, které jí světil její Pán a které nikdy nesmí opomíjet.

Příklad otce Felixe Varely

Známým příkladem takové práce byl významný kněz Felix Varela, vychovatel a učitel, proslulý syn města Havany, který vstoupil do dějin Kuby jako první, kdo učil svůj lid přemýšlet. Otec Varela nám ukazuje cestu k pravé sociální transformaci, k formaci ctnostných lidí tvořících důstojný a svobodný národ, poněvadž tato transformace bude záviset na duchovním životě člověka. Neboť „bez ctnosti není vlasti“ (*Lettere ad Elpidio*, 6). Kuba a svět potřebují změny. Ty však na-

stanou pouze tehdy, bude-li každý s to tázat se na pravdu, rozhodnout se pro cestu lásky a rozsévat smíření a bratrství.

Prosme Nejsvětější Pannu o mateřskou přímluvu, abychom se pokaždé, když se účastníme eucharistie, stávali svědky lásky, která odpovídá na zlo dobrem (Řím 12,21) a nabízeli se jako živá hostie tomu, který s láskou obětoval sebe sama pro nás. Kráčeje v Kristově světle, které může rozptýlit temnoty omylu. Úpěnlivě Jej prosme, abychom s přispěním a příkladem svatých dovedli dávat svobodnou, velkorysou a důslednou odpověď Bohu, bez strachu a zášti. Amen.

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezitimulky redakce)

JAK POMÁHAT KUBĚ?

K návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. na Kubě

Jsou situace, ve kterých Církev nemůže mluvit jedním hlasem. Před několika týdny na to upozornil George Weigel, biograf Jana Pavla II. Úspěch Vatikánu v konfliktu s komunismem byl podle něj možný jedině díky tomu, že *Ostpolitik* kardinála Casaroliho, tedy takzvanou měkkou linii, doplnila tvrdá linie Jana Pavla II. Papež volal po morální revoluci a jeho státní sekretář se snažil chlácholit vzniklá napětí diplomatickými kanály.

Zdá se mi, že na tuto osvědčenou metodu boje s režimem se během příprav na papežskou cestu na Kubu zapomnělo. Dámy v bílém a dokonce i disidenti, kteří se v beznadějném gestu rozhodli obsadit některé havanské kostely, nejsou nepřáteli Církvě, nýbrž hlasem, který musí zaznít. Není také pravda, že všichni věřící musí mluvit o Kubě stejným způsobem jako tamní biskupové. Kdo si pamatuje doby komunismu v Evropě, dobře ví, že biskupové mají někdy ruce svázané. Jejich měkká linie malých kroků není závazná pro lidi žijící ve svobodném světě. Je příznačné, že na této straně železné opony to pochopil pouze předseda rady *Iustitia et Pax* českého episkopátu, biskup

Václav Malý. V apelu adresovaném Raúlu Castrovi vyzval k propuštění vězňů svědomí a k ukončení represí. Pražský pomocný biskup jako jeden z mála pochopil, jak absurdní je vlichocovat se bratřím Castrovým v situaci, kdy se Kubánci už nejméně 20 let měli těšit svobodě. Když

Kubánci od nás potřebují jasné slovo: komunistický režim nemá v dnešním světě prázdny důvod existence.

tedy nazval věci pravým jménem, nepostupoval proti kubánským biskupům, nýbrž poskytl jim pomoc, jakou potřebují a na niž jistě potichu spoléhají. Škoda, že šlo o hlas tak ojedinelý.

Kdo ale nezklamal, byl Benedikt XVI. Při poslechu jeho vystoupení na Kubě se mi vybavovaly promluvy Jana Pavla II. v Polsku. Ne z jeho první návštěvy v roce 1979, kdy přímo vybízel k duchovní revoluci, ale z roku 1983, kdy byl v Polsku výjimečný stav a vězení byla plná disidentů. Všichni správně pochopili, že papež není

svobodný, že je v situaci vyjednače, který stojí před šilencem držícím celý národ jako rukojmí. Benedikt XVI. byl v naprosto stejné situaci. Kubánci a zejména opozice a Církev jsou nadále rukojmím v rukou režimu. Jedno je jisté, tak jako my v roce 1983 i oni dobře pochopili papežské učení o pravdě a svobodě.

Těžko dnes předvídat, jaké důsledky bude mít papežská návštěva na Kubě. Jak vzpomíná Joaquín Navarro-Valls, už před 14 lety před cestou Jana Pavla II. působil Fidel Castro dojmem, že neví, jak zakončit drama, které inicioval. Od té doby se mnoho nezměnilo. Kubánská církev pokračuje ve strategii malých kroků, protože nic lepšího v tomto okamžiku dělat nemůže. Od nás ale Kubánci, včetně bratří Castrových, potřebují slovo prosté všech dvojnárodností: komunistický režim nemá v dnešním světě prázdny důvod existence. Je čas s ním skoncovat.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

KRÁL VE SLUŽBĚ BOHU A LIDU

Blahoslavený Karel I. Habsburský

Na letošní 1. duben připadá 90. výročí úmrtí křesťanského státníka, císaře a krále blahoslaveného Karla I. Habsburského. Mottem jeho života bylo „vždy a ve všem poznat co nejjistěji Boží vůli a následovat ji co nejdokonaleji“.

Když 13. října 2004 papež Jan Pavel II. prohlásil blahoslaveným Karla Habsburského, ani mnozí katolíci v Čechách, na Moravě a ve Slezsku netušili, o koho jde. Manipulace s historií udělala své, přičemž výsledkem je naprostá neznalost vlastních dějin, dokonce ani ne tak vzdálených. Teprve po beatifikaci se začaly i v českém, především však v nekatolickém prostředí, objevovat publikace věnující se osobnosti našeho posledního českého krále a rakouského císaře. Bohužel mezi katolíky moderního věku pevně zakořenila zásada, že dějiny jsou evoluční proces, a domnívají se, že vše „staré“ nutně bylo horší a hloupější než vše nové a moderní. Politické poměry po roce 1918 pak skrze školský systém ohýbaly dějiny podle politických požadavků, což mnohé vedlo k postoji, že znát vlastní historii je zbytečné, vždyť „nový věk“ je přeci sám o sobě tak vzrušující.

Je to nejen omyl, ale zároveň politický záměr. Vždyť člověk neznající historii je stále otevřen manipulaci, revoluci, je neschopen rozlišování, neboť si nemůže vzít poučení z minulosti, kterou prostě nezná či zná jen její politicky korektní verzi. Tento text nemá konkurovat historickým publikacím, které se věnují blahoslavenému Karlovi obšírně. Má spíše přivést čtenáře k poznání, že katolík, král a otec rodiny blahoslavený Karel vedl zápas se stejným nepřítelem jako my dnes. Na rozdíl od mnoha svých současníků blahoslavený Karel tohoto nepřítele rozpoznal a věděl, jakých prostředků v tomto boji může použít. Žil totiž v časech, kdy se brutálním tlakem konstituovalo a manipulací prosazovalo všechno to, v čem dnes žijeme. My však mnohdy už nejsme schopni postřehnout podstatu odvěkého duchovního zápasu a zdánlivá „dobra“ považujeme za dobro skutečné.

Karel se narodil 17. srpna 1887 jako první syn arcivévody Oty Habsburského a Marie Josefy ze saské dynastie. Manželství Oty a Marie nebylo zrovna šťastné. Vnitřní konflikt duchovní povahy mezi

Blahoslavený Karel I. Habsburský. Foto: Wikipedia

Blahoslavený Karel je příkladem každému vlastenci, který chápe, že hrdí můžeme být jen na to, co je pravdivé, neboť jen pravda je zároveň dobrem.

zbožnou katoličkou Marií a liberálním volnomyšlenkářem Otou sehrál v životě Karla zásadní roli. Jeho otec se postupně měnil v amorální trosku s neurvalým chováním. Byl pohledný muž (říkali mu „krásný Oto“), avšak s mizerným charakterem, takže se utápěl v sexuální nevázanosti a měl spousty milenek.

Svoji zbožnou ženou doslova pohrdal a veřejně ji zesměšňoval. Jeho děti Karel a Maxmilián vděčily za péči a lásku především své matce. Ota skončil tak, jak žil, tudíž tragicky. Nakazil se syfilidou, která zasáhla jeho hrtan. Zemřel 1. listopadu 1906 ve svých jedenatřiceti letech velmi pomalou a bolestivou smrtí v odloučení pouze ve společnosti jedné ze svých konkubín. Otec byl pro oba mladé arcivévody zářným příkladem, jak by neměl dopadnout žádný člověk a k čemu vede svévolný a bezbožný život. Jejich matka jim zase předala poklad víry a jen díky ní byl Karel tím, čím byl. Karlovi se dostalo všestranného vzdělání. Měl soukromé učitele, ale navštěvoval také církevní tzv. skotské gymnázium ve Vídni, které bylo součástí iroskotského benediktinského kláštera. P. Geggerle, Karlov učitel náboženství, jej charakterizoval slovy: „byl skromný, pravdu milující, svědomitý a zbožný“. Již tehdy si všiml ctnosti, která je pro katolíka a zvláště panovníka zcela zásadní. Karel miluje PRAVDU.

Karel a jeho doba

Duch doby, v níž Karel žil, logicky směřoval k tragédii. Po celé 19. století se Evropou ozývalo temné dunění liberalismu (mravní a náboženský relativismus) a jeho ideových klonů, socialismu a nacionalismu. Avšak podstatou těchto idejí byla luciferiánská revolta, vedoucí kdysi křesťanskou Evropu zpět k pohanství pomocí mediální manipulace s davem. Jak podobné našim časům. Byl to neustálý zápas mezi zděděnou vírou a duchovními novotvory francouzské revoluce, které do společnosti zanášely, stejně jako dnes, společenské elity. Většina starých aristokratických rodů byla duchovně svázána s idejemi osvícenství a zároveň vznikala dravá „nová šlechta“. Většina šlechticů

Karel se Zitou při polní mši svatě (1921). Foto: <http://www.andrewcusack.com>

či průmyslníků se účastnila života v tajných společnostech svobodných zednářů a přímo či nepřímo vedli boj s katolickou církví. Kdo však byla ona „nová šlechta“? Byli to konkrétní lidé a rodiny, které získávaly společenský vliv již během napoleonských válek. Tento vliv nezískaly snad pro své mravní kvality, ale díky ekonomické pozici a kupováním si přízně u dvora a císařů. Tyto rodiny půjčovaly kapitál na záchranu státního rozpočtu a získávaly pozice v oborech průmyslové výroby. Bylo přece století páry a železa. Nedělaly to pro krásné modré oči panovníků či lidu. Sledovaly jiné cíle. V dlouhodobé perspektivě jim šlo o podvázání politického systému skrze ekonomiku, čímž rostl jejich vliv na politiku i kulturu. Prvním bitevním polem byl státní bankovní systém a pak velké projekty v oblasti výroby zbraní, těžby nerostného bohatství, zemědělské výroby atd. Samotný záměr byl samozřejmě maskován filantropií, takže stará šlechta i lid si přišel na své. Měli jsme např. nejhustší železniční síť v Evropě.

Tato nová šlechta však byla vědomě anti-křesťanská a zvláště katolickou církev vnímala jako svého odvěkého nepřítel. Bojovalo se o postavení katolické církve v monarchii, a tím i charakter státu. Tyto elity si byly vědomy, že chtějí-li docílit revolučních společenských změn, musí mít přímý vliv na školství, tedy na výchovu budoucích generací. Konkordát s katolickou církví uzavřený roku 1855 jí

opět navrátit právo vyučovat a svobodně provozovat církevní školství, po dlouhém čase státního ohledu a vměšování, zavedeného za vlády Josefa II. Není nezajímavé, že na znění konkordátu měla zásadní vliv matka císaře Františka Josefa I., zbožná katolička Alžběta Bavorská, kterou liberálové (nová šlechta) ze srdce nenáviděli a tvrdilo se o ní, že je to jediný chlap na císařském dvoře. Císař František Josef I. však nebyl mužem tak pevných zásad jako jeho matka, byť je dobré si uvědomit, že po roce 1868 byl konstitučním monarchou, tudíž jeho přímý vliv na politické dění výrazně klesal.

Hodně změnila i prohraná rakousko-pruská válka (1866), což posílilo vliv německy hovořících liberálů (nešlo vždy jen o národnostní Němce). Ten ještě zesílil při sjednocování německých zemí do Německého císařství (vyhlášeno 18. 1. 1871) reprezentovaného protestantskou dynastií Hohenzollernů. Od těch časů šlo vlastně o přežití a nezávislost historického politického celku, který známe jako Podunajská monarchie. Dynastie zachraňovala sebe a zároveň nezávislost proti stále silícím tendencím stvořit jedinou německou říši, která pohltí i země habsburského soustátí. Většina dalších politických událostí byla tudíž určována kompromisy, neboť Habsbursko-Lotrinský rod bojoval o zachování dědictví po předcích. Z této kuchyně kompromisů a nadbíhání stále mocnějším oligarchiím je i tzv. rakousko-uherské vyrovnání z roku 1868, které

tak nelibě nesly národním romantismem zformované intelektuální elity zemí Koruny české. Samozřejmě šlo o politický záměr v duchu hesla „rozděl a panuj“ a politické metody „když se dva perou, třetí se směje“. Na rakousko-uherském vyrovnání zásadně spolupůsobila i manželka císaře Alžběta (Sisi), která byla liberálkou a její životní styl lze nejspíše srovnat s princeznou Dianou. Většina vlád byla liberálních. Němečtí a uherští liberálové, nacionalisté i socialisté odmítali přiznat českým zemím nejen státní práva, ale zároveň z mocenských pozic, neb za nimi stály mocné bankovní a průmyslové lobby, nutili císaře, by neuplatnil své právo být korunován českým králem. František Josef I. se tedy pokoušel prosadit svou korunovací alespoň v době konzervativní vlády Karla Zikmunda Hohenzwarta, který byl ministerským předsedou a zároveň ministrem financí. Tato vláda se bohužel udržela jen od února do října roku 1871 a byla opět vystřídána vládou liberální, takže korunovace byla opět odložena na neurčito.

Vztah mezi státem a katolickou církví ovlivnil také I. vatikánský koncil (1869–1870). Ten mimo jiné definoval dogma o neomylnosti papeže ve věcech víry a mravů. Liberálové v tom našli záminku k dalšímu boji a důsledkem bylo jednostranné vypovězení konkordátu ze strany státu v roce 1870. Církev toto vypovězení nikdy neuznala, protože bylo jednostranné, tedy protiprávní. Nová šlechta bankéřů a průmyslníků ověněná gloriolou šlechtických titulů měla o budoucnosti svou vlastní představu. Usilovali o likvidaci habsburské monarchie a její rozpuštění v liberálním německém císařství. Jen tak by vznikla nová evropská říše bez ohledu na to, zda by šlo politicky o monarchii či republiku. Pokud by se habsburská dynastie chtěla bránit a sveřepě hájit svá dědičná práva, včetně své vazby na katolicismus, byla tato elitní společnost odhodlána ji zničit. Přímou se děsili schopných arcivévodů nestojících na jejich straně. Systém následnictví sice změnit nemohli, ale měli dost moci na to, každého schopného arcivévodu politicky izolovat a v případě nutnosti i fyzicky zlikvidovat. To byl případ následníka trůnu Ferdinanda d'Este. Ten jim byl

skutečným ohrožením, a pokud by měli vyšetřovatelé možnost pátrat po vrahách a hlavně jejich společnících na území Srbského království, vedlo by je vyšetřování zpět do habsburského soustátí. Právě tento bod ultimáta Rakousko-Uherska vůči Srbskému království, s jeho mocným carským spojencem, se stal roznětkou pro Velkou válku (1914–1918). Požadavek, aby c. k. vyšetřovací komise mohla vraždu následníka trůnu a jeho manželky vyšetřovat přímo na srbském území, byl oním důvodem k odmítnutí ultimáta, což vedlo k vyhlášení, v té době ještě regionálního, válečného stavu. Na toto elity čekaly a dočkaly se. Když papež Pius X. varoval císaře Františka Josefa I. před reakcí, která by vedla k válce, měl právě toto na mysli. Na tohle přesně čekají. Je dobré si uvědomit a připustit, že tento revoluční proces měl spousty „užitečných idiotů“, včetně liberální intelektuální elity ze zemí Koruny české.

Sám proti revoluci

Ekonomicko-politické lobby si samozřejmě spočítaly, kdo zdědí korunu předků. Bylo jim jasné, že čím méně bude politiky zkušený, tím lépe. Věděly, že jen hrmot zbraní dá ty nejlepší podmínky pro jejich záměry jak změnit svět. Každá významná změna musí být morálně zdůvodnitelná a jen ve skutečné krizi se nejlépe vyvolá poptávka po revolučních změnách, které lze snadno obhájit před masami. Ferdinand d'Este v tomto ohledu nebyl jejich člověk. Byl totiž politicky zbláhlý, přičemž se již léta zcela prakticky připravoval na roli panovníka. Měl svou soukromou vojenskou kancelář i svou rozvědku. Jeho vražda byla i preventivním opatřením, protože on skutečně věděl, kdo je nepřítel a kde se skutečně skrývá. Navíc byl zásadovým člověkem a katolíkem, obhájcem tradic, včetně víry a rodiny. Z pohledu elitářů byl vlastně iracionální.

Velká válka (1914–1918) nebyla běžnou válkou. Především to byla revoluce, která měla změnit a také změnila společenský řád. Císař Karel si toho byl vědom, a to rovněž na základě informací, které měl od svého strýce Ferdinanda. Právě proto se Karel po svém nástupu na trůn pokoušel za jakoukoli cenu uzavřít mír přes bratry své manželky, kteří

bojovali na straně států Dohody. Liberálové, nacionalisté i socialisté v monarchii ho za to obviňovali ze slabosti a z vlastizrady i mnoho let po válce. Kdyby totiž na straně Dohody byl zájem o mír, jako že nebyl, zkomplikovalo by jim to revoluci a „světlé zitrky“.

Karlovi tedy přišli na triko kde co, vždyť dějiny píší vítězové, a dokonce i vzpomínku na něj urputně potlačovali. V paměti národů měl zůstat jen starý a neschopný císař pán, který prý za všechno mohl. Karel jednal s německým císařem Vilémem II., aby společně usilovali o mír, protože podstatou této války je likvidace evropského dědictví, včetně monarchií, jak je dosud znali. Karla velmi trápily válečné oběti, protože tato válka byla díky novým technologiím genocidou i předstupněm k politickým systémům, které měly genocidu v popisu práce. Bylo známo, že socialisté s jejich marxistickou doktrínou připravují velkorysý dějinný převrat a hned po ukonče-

ní války se o světovou revoluci v Evropě pokusili. Bohužel Karlovi nebylo nasloucháno. Revoluční zvrát proběhl a my jsme jeho děti i dědicové. Není bez logiky, že tytéž revoluční elity, které aktivně podnítily válku a zničení Habsburské monarchie, pak po válce přišly za Karlem do exilu. Byli to vyslanci zednářských lóží a nabídli mu, že by mohl být hlavou jakési proto-evropské unie. Karlova odpověď byla jednoznačná: „*Svou korunu jsem přijal od Boha a od ďábla ji nechci.*“ Ctnost milovat pravdu a být vždy věrný poznanému byla Karlovi vlastní. Císař a král Karel umírá ve vyhnanství 1. dubna 1922 na ostrově Madeiře, a to se jménem Ježíš na rtech.

Svatý král

Katolík, a nejen on, by na blahoslaveného Karla neměl zapomenout už jen proto, že jsme se během posledních několika desetiletí od jeho smrti prakticky přesvědčili, že revoluce, které on bránil v jejím „rozkvětu“, přinesla tak trpké ovoce, že nebylo v dějinách trpčího. Karel jako jeden z mála odhodlaně vzdoroval aktivní touze úzké skupiny mocných instalovat nový otrokářský systém, který na sebe bere různé převleky dodnes. Dnes bohužel žijeme v časech relativního triumfu těchto mocných, a proto je na čase pochopit a zároveň si připustit, oč zde skutečně běží. Zbavme se mediálního obrazu světa, který jen simuluje realitu způsobem, jak se to oligarchiím hodí. Mohou zotročovat národy jenom tehdy, mají-li je na své straně. Na své straně je mít budou, budeme-li nadále vyznávat bludnou víru v pohanská božstva mající různé podoby i tváře, která nás navrací do temného otroctví starověku. Do časů „božských“ císařů, nikoli však katolických panovníků a knížat majících podíl na svrchované autoritě Boží.

Karel byl především panovníkem autentické katolické víry. Znal se s papežem svatým Piem X. a sdílel s ním jeho neliberální, tedy nerevoluční, pohled nejen na stát, ale i na samotnou katolickou víru. Nebyl mužem kompromisů v zásadních otázkách jako jeho předchůdce císař František Josef. Je nesrovnatelný s většinou současných politiků z lidu, kterým nezáleží ani na budoucnosti této země, ani na našich dětech či vnucích. Klid-

Král, jenž svůj lid miloval
nade vše, statečný muž,
ušlechtilá duše, vznešený
člověk, svatý, z jehož hrobu
vychází požehnání.
(Herbert Vivian)

Hrob bl. císaře Karla v kostele na Monte, Madeira
Foto: Karl Guber, Wikipedia (CC)

ně nás ze zbabělosti a výměnou za momentální exkluzivní životní styl prodají komukoliv a ještě to morálně zdůvodní. Pamatujme, že zlo se vždy prezentuje jako dobro a většinou má plná ústa vznešených pojmů, jako je pravda a láska, svoboda, lidská práva apod.

Blahoslavený Karel je příkladem každému vlastenci, který pochopil, že být hrdý na kdekou vyhlanost jen proto, že na sobě nese nálepku „made in Czech“, „made in EU“ či „made in USA“, je pošetilost. Hrdí můžeme být jen na něco, co je pravdivé, protože jen pravda je zároveň dobrem. Mytologie o sobě či jiných je vždy nástrojem revoluce k ovládnutí mas. Karel je příkladem i každému, kdo si uvědomil, proti jakému nepříteli stojíme. Nepřítel je všechno to, ať v nás či kolem nás, co na sobě nese luciferiánský cejch „non serviam“, tedy „nebudu sloužit“. Komu sloužit? Sloužit Tomu, který je první příčinou i posledním cílem všeho bytí,

příčemž v dějinách zjevil, kým je a kdo je zde na zemi dědicem jeho sebezjevení.

Stejně jako blahoslavený Karel i my bychom měli dojít k poznání, že stojí za to bojovat, i když to vypadá beznadějně, protože, jak jest psáno, kdo nevezme na sebe svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Karlův zápas vyvrcholil jeho zcela vědomě přijatou obětí života za národy, kterým měl vládnout. Své pomalé umírání vložil Kristu Králi do jeho Nejsvětějšího Srdce a ztotožnil se s jeho křížem. Projevil tak heroickou víru bojovníka. Věděl, komu uvěřil i čemu věří na rozdíl od mnohých moderních katolíků kooperujících s duchem světa a doby. Byl otcem osmi dětí a rodinu vnímal jako podíl na díle Stvořitele. Jeho žena císařovna Zita byla dámou s velkým „D“. Nikoli pro své společenské postavení, ale pro svou věrnost, pro své vědomí role ženy-matky, vždy stojící po boku svého manžela, ať slunce svítlo či bylo sych-

ravo. Zůstala mu věrná i po jeho smrti, vychovala sama všechny děti a nikdy už jiného muže než Karla nechtěla. Nikdy totiž neodložila černý šat, byť v době smrti svého manžela měla teprve třicet let a čekala jejich osmé dítě. Karel i Zita se po letech revolučních lží a otrocké tuposti sice jeví jen jako koncová světla jedné éry, ale každé světlo je přece patrné na dálku a povzbuzuje k naději a úsilí. Oběť císaře a krále Karla i oběť jeho ženy Zity je zřejmě i důvodem, proč nezapadnou jako třeba jiné postavy minulosti, které žily spíše pro věci pozemské než nebeské.

David Hibsč

David Hibsč,
MONOS – monarchistické občanské sdružení

CENAP – CENTRUM NADĚJE A POMOCI

Rozhovor se zakladatelkou centra MUDr. Ludmilou Lázničkovou

Centrum naděje a pomoci CENAP je občanské sdružení, které se zaměřuje na podporu úcty k životu od početí po přirozenou smrt a s tím související podporu rodiny. O jeho činnosti jsme hovořili s jeho zakladatelkou a vedoucí MUDr. Ludmilou Lázničkovou.

Jak vznikla idea CENAP?

V Brně nás bylo několik manželských párů, které se seznámily s metodou přirozeného plánování rodičovství (PPR). I když se o sexualitě v manželství v 90. letech moc nemluvalo, opakovaně jsme se setkávali s bolestmi manželských párů, kterým neznalost v zákonitostech lidské plodnosti přinášela různé problémy. Nejčastěji jsme řešili neplánovaná těhotenství, nasazení antikoncepce atp.

Poskytování poradenství či přednášek bylo pro jednotlivé rodiny vyčerpávající, a tak jsme se rozhodli založit oficiální poradnu. Nejprve jsme v roce 1993 působili pod hlavičkou nadace při brněnské Nemocnici Milosrdných bratří.

Na jaře roku 1994 došlo k registraci občanského sdružení.

Kromě pravidelného osobního, telefonického nebo korespondenčního poradenství v oblasti PPR jsme rozvinuli publikační činnost. K našim aktivitám jsme postupně přidali přednášky týkající se problematiky partnerských vztahů, úcty k manželství a úcty k životu od početí po přirozenou smrt.

Změnily se požadavky klientely v průběhu let?

Zatímco v devadesátých letech jsme více času věnovali problematice rizik užívání antikoncepce a vysvětlování metody PPR jako spolehlivé metody vyhnout se po-

četí, v současné době řešíme veliký tlak společnosti na podstupování umělého oplodnění či nezdravé léčby neplodnosti, nebo podstupování testů na vývojové vady v průběhu těhotenství, kdy je i v katolickém prostředí podstupování potratu z důvodu podezření na nemoc dítěte prezentováno jako výraz zodpovědnosti.

S nároky na profesionalizaci činnosti došlo k registraci naší práce v rámci sociálních služeb. V současné době máme registrované odborné sociální poradenství a sociální rehabilitaci s motivačními programy pro dospívající, pro ženy a pro maminky s dětmi.

Poradenství se od doby vzniku specializovalo, a tak kromě poradny pro ženy

a dívky a poradny PPR poskytujeme poradenství při potížích v kojení (laktanční poradenství), po ztrátě dítěte (postabortivní syndrom) a léčbu nechtěné neplodnosti.

Jak se žije lékařce-gynekoložce, která nespolupracuje s farmaceutickými koncerny dodávajícími hormonální antikoncepci a která neodesílá ženy k umělému ukončení těhotenství a nemá „smluvní vztahy“ s klinikami pro in vitro fertilizaci?

Není to jednoduché nejen po finanční stránce. Někdy si po vyčerpávající službě uvědomím, že jsem si doposud nevydělal na denní nákup v potravinách, a to je náročné i na psychiku. Ale v rámci CENAP mám kolem sebe spoustu úžasných lidí, kteří sdílejí podobné ideály, ani v zdravotnické společnosti nejsem sama. Postupně se objevují další lékaři, a to i gynekologové, kteří se alespoň nějak snaží jít obdobnou cestou jako já. Mnozí absolvovali kurz PPR, snaží se správně využít znalosti o plodnosti. Kvůli nedostatku financí se nemůžeme pravidelně scházet a povzbuzovat se, což je škoda.

Jak vás vnímá české prostředí katolické církve? Cítíte podporu např. od církevních hierarchie? Máte konkrétní odezvu od kněží a jak vás vnímají laici?

Nejsem zastáncem generalizování. Katolická církev je příliš veliké společenství lidí se svými schopnostmi, dary, ale i slabostmi. I když se někdy setkáváme s odmítavým přístupem kněží, s jejich nepochopením, převažují kněží, kteří nás podporují nejen svými modlitbami. Vždyť naši činnost jsme zahájili na základě podnětů mnohých kněží, jako byl P. Kubíček, P. Jeniš, P. Salčák, Mons. Laštovica a P. Koláček z vatikánského rozhlasu. Ti nás od počátku podporovali slovem, modlitbou i finančně. A totéž je i mezi otci biskupy. Některý chápe naši práci a její význam více, jiný okrajově, záleží na více okolnostech

A co se týká ostatních, tak se občas najdou lidé, kteří nám nepřejí, protože naši činností kazíme jejich finanční zájmy nebo jsme jim určitým vykřikníkem ve svědomí. Přesto máme v evidenci více než 23 tisíc klientů, kteří se na nás po dobu působení organizace obrátili a s kterými jsme řešili jejich problémy v souvislosti s tím, co je náplní naší práce. Mnozí se na nás obrací opakovaně. Tito lidé vyjadřují velikou důvěru,

se kterou se svěřují se svými trápeními i nadějami. Domnívám se, že Centrum naděje a pomoci je opravdu místem, kde se pomáhá s láskou a s úctou a kde je lidem poskytována naděje v nelehkých situacích.

Jaké jsou vaše nejbližší plány v rámci aktivit CENAP?

Přáli bychom si udržet naši dosavadní činnost alespoň v takové míře jako v roce 2011. Udržet námi provozované poradny, kurzy, cvičení, lékařskou péči. Stále přemýšlíme nad zvýšením povědomí o naší nabídce. V pátek 23. března jsme pořádali Den otevřených dveří, máme profil na Facebooku, webové stránky. Na www.cenap.cz je možné dozvědět se více o naší činnosti i o konkrétních termínech jednotlivých kurzů a workshopů.

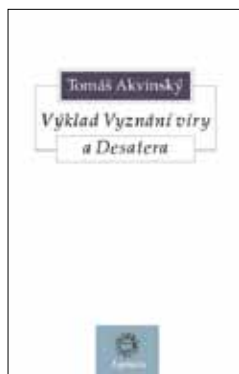
Připravila Radka Kostřicová

MUDr. Ludmila Lázníčková, gynekoložka, zakladatelka a vedoucí CENAP

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury
Husova 8, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 237 750, e-mail: krystalop@volny.cz
on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Tomáš Akvinský: Výklad Vyznání víry a Desatera

Tato dvě opuscula patří mezi Tomášova kázání. Díky nim si můžeme představit Tomáše Akvinského nejen jako scholastického učence, ale především jako světce. Jeho cílem bylo vést posluchače ke svatosti, a tomu odpovídá jazyk a styl těchto kázání – konkrétní, určený denní zkušenosti a úctou k Božím slovu. Díky své hloubce a jasnosti k nám jeho homilie promlouvají i dnes.

brož., 224 str., 230 Kč

Tomáš Akvinský: O důvodech víry

Dnešní pokusy o křesťansko-islámský dialog nejsou ničím novým a nebyly nové ani v době svatého Tomáše Akvinského. Nový byl však způsob, jakým se nyní snažilo křesťanství s islámem vypořádat. Zatímco zpočátku byl islám považován za křesťanskou herezi a kontroverze s ním měly čistě polemický ráz, na počátku 13. století se začínají objevovat pokusy – především zásluhou františkánů a dominikánů – o šíření misie mezi muslimy

v Orientu a v Evropě. Zatímco františkáni se orientují na praktickou pastorační činnost (být příkladem a vyzývat k obrácení), dominikáni se snaží o myšlenkové vypořádání se s islámem. K těmto pokusům patří i Tomášovo pojednání *O důvodech víry (De rationibus fidei)*, obsahově velmi podobné *Sumě proti pohanům*. I zde se Tomáš snaží představit křesťanskou víru tak, aby jeho argumentace byla srozumitelná rovněž pro nevěřící.

brož., 96 str., cca 115 Kč

POČET POTRATŮ V ČR NEKLESÁ

V Praze se uskutečnil XII. Pochod pro život

XII. Pochod pro život. Foto: HPŽ ČR, Anna Bekárková

V sobotu 24. března se v Praze uskutečnil XII. Pochod pro život, kterému předcházel dopolední program v areálu dominikánského kláštera u sv. Jiljí. Zahájila ho Zdeňka Rybová, viceprezidentka Hnutí Pro život ČR a zakladatelka Poradny pro ženy v tísní Aqua vitae, citací slov papeže Benedikta XVI. z knihy *Myšlenky o rodině* z nakladatelství Paulínky: „Děti mají právo родit se a růst v lůně rodiny založené na manželství, kde jsou rodiče dětem prvními vychovateli ve víře a kde děti mohou dosáhnout vlastní lidské a duchovní dospělosti. Největším a nejcennějším bohatstvím rodiny jsou právě děti. Proto je nezbytné všem pomáhat, aby si uvědomili, jak je zločin potratu, který útočí proti lidskému životu na jeho počátku a který je agresí proti samotné společnosti, vnitřně zlý. Proto mají politici a zákonodárci jako služebníci obecného dobra povinnost základní právo na život, plod Boží lásky, chránit“ (*Promluva /2/ z 3. 12. 2005*).

Prezentace organizací

Po těchto slovech proběhla v refektáři kláštera prezentace organizací podporujících kulturu života. Svou činnost předsta-

Je třeba ukazovat, že zločin potratu, který útočí proti lidskému životu na jeho počátku a který je agresí proti samotné společnosti, je vnitřně zlý.

vililo Centrum naděje a pomoci (CENAP). O aktivitách Centra pro rodinu a sociální péči v Ostravě promluvila MUDr. Maria Fridrichová, která zmínila, že v současné době chtějí navrhovanou sexuální výchovu přeměnit ve vztahovou výchovu, která nebude svým obsahem vnitřně rozporuplná. Dále se účastníci seznámili s činností Centra pro rodinu při Arcibiskupství pražském a Centra pro rodinu ve Zlíně, kde velkou část aktivit tvoří preventivní programy pro děti a mládež. Dále své úsilí prezentovalo Hnutí Pro život, Liga pár páru ČR, Konzervativní klub, Linka pomoci – bezplatná Poradna pro ženy v tísní Aqua vitae, občanské sdružení Na počátku, Nadační fond Betlém nenarozených, Národní iniciativa pro život, Obecné pro-

spěšná společnost Dlaň životu, Res Claritatis, Silent No More Awareness, Stop genocidě, Společenství čistých srdcí, Modlitby za nejmenší (dříve Kruciáta), Striedavá starostlivost o děti, Unie otců a Výbor na obranu rodičovských práv.

Duchovní program

Následoval neformální program, po němž se konala adorace a modlitba růžence. Ještě před adorací ale v kostele sv. Jiljí proběhl obřad přijetí nových členů Společenství čistých srdcí – mladých lidí, kteří se rozhodli k veřejné deklarovanému závazku zachování čistoty svého srdce i těla až do okamžiku přijetí svátosti manželství. Hned po něm byla mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP, který během kázání upozornil na význam manželského svazku mezi mužem a ženou. Zdůraznil, že jakékoli narušení tohoto spojení ničí Boží obraz člověka (srov. Gn 1,27). Svou modlitbou a účastí přítomné věřící v jejich snahách podpořili biskupové Mons. Jiří Paďour OFM Cap., Mons. František Radovský, Mons. Ladislav Hučko, řeckokatolický exarcha, a Mons. Andreas Laun, světící biskup z rakouského Salzburgu.

Pochod pro život

Po skončení mše svaté následoval samotný Pochod pro život, kterého se letos zúčastnilo odhadem kolem dvou tisícovek lidí. U sochy svatého Václava, kde pochod končil, pan Radim Ucháč, prezident Hnutí Pro život ČR, citoval slova Písma, která pronesl v pátečním diskusním programu vedoucích prarodinných organizací biskup Ladislav Hučko: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď.“ (Mt 18,15–16) Těmito slovy biskup Hučko připomenul, že zodpovědností každého věřícího je, aby upozorňo-

val na špatné skutky ty, kteří se podílejí na vykonávání zla potratu. V této souvislosti u sochy svatého Václava promluvil i Mons. Andreas Laun. Řekl, že tolerované zlo se samo rychle šíří.

Pochod pro život po modlitbě svatováclavského chorálu ukončilo závěrečné požehnání, které udělili Mons. Ladislav Hučko a Mons. Andreas Laun.

Zeptali jsme se Zdeňky Rybové, viceprezidentky Hnutí Pro život a vedoucí poradny Aqua vitae, jaký je statistický vývoj potratovosti v ČR.

V době, kdy jsme uspořádali první pochod, tedy v roce 2000 a pár ročníků na to, byl každým rokem statisticky vyčíslený pokles počtu provedených potratů. Největší statistický „skok“ lze nalézt v období po roce 1986 – po liberalizaci zákona, který v nezměněné podobě platí dodnes, vzrostl počet umělých potratů na 108 ti-

síc. Je jasné, že v korelaci s tímto číslem se nezasvěcenému komentátorovi v médiích jeví číslo 25 tisíc zabitých počatých dětí jako závažně nízké. Ovšem za posledních pět let (!) počet potratů stagnuje, resp. i mírně narůstá. Dvakrát (v roce 2007 a 2008) počty potracených dětí mírně vzrostly. Nejinak tomu je ve statistice za rok 2011 – i v ní byla hranice počtu potratů o několik desítek usmrcených dětí vyšší oproti roku 2010. Dá se tedy očekávat to, co je v jiných zemích Evropy statisticky již dávno realitou: vytvořila se nám konstanta, která bude nadále víceméně neměnná. Počet potratů tedy u nás bude oscilovat mezi hranicí 24–25 tisíc zabitých dětí ročně, což je zhruba 70 dětí denně. Srovnáme-li to s počtem narozených dětí, pak je vlastně v naší zemi zabito každé 4. počaté dítě. Pokud nenastane razantní změna, a to především v oblasti legislativy, bude tolik mrtvých dětí denně napořád.

Jaké by bylo nejlepší řešení této situace?

Zpřísnění zákona nebo ideálně jeho úplné zrušení, tedy zákaz umělých potratů, by se odrazilo v myšlení občanů české společnosti. Čísla provedených potratů by byla za velmi krátkou dobu na minimální cifře. To je ale úkolem pro zákonodárce. Věřím, že se objeví tato vůle mezi českými politiky a bude uvedena v život co nejdříve. V letošním a loňském pochodu byla povzbuzením přítomnost předsedy KDU-ČSL Pavla Bělobrádka. Letos byl jediným, kdo z desítky oslovených politiků, včetně ministrů nebo primátora a dalších, udělil akci osobní záštitu.

Radka Kostřicová

Mgr. Radka Kostřicová, publicistka, stálá spolupracovnice redakce Res Claritatis

DĚTI JSOU MOTOREM OŽIVENÍ EKONOMIKY

Sledujeme-li populaci západních zemí – zejména těch, které bychom mohli nazvat „vyspělými“, jako jsou Spojené státy a země, které utvářely Evropu 20. století –, všimneme si, že podíl obyvatel starších 60 let výrazně vzrůstá. Dnes lidé v této věkové skupině představují asi čtvrtinu celkové populace. V prudce se rozvíjejících zemích však netvoří ani jednu desetinu. Cítíme tedy, že tato tendence je neudržitelně nákladná.

Stárnutí populace lze považovat za skutečný původ současné hospodářské krize. V dalším desetiletí hrozí, že důsledky tohoto jevu již nebudou snesitelné, protože stále větší procento lidí, kteří odcházejí do důchodu, představuje fixní náklady, které ti, kdo pracují, nedokážou pokrýt a uhradit. Navíc stále méně lidí vstupuje do výrobního procesu, a když už tak učiní, dochází k tomu velmi pomalu. Nemluvě o faktoru měnicího se pojetí zaměstnanosti, které se ustálilo teprve před nedávnem. Náklady na stárnoucí populaci nemohou pokrýt mladí lidé, kteří kro-

mě toho, že je jich méně, si možná také kladou otázku, proč by tyto náklady měli hradit, obzvláště jsou-li to přistěhovalci.

Dalším jevem, který často zůstává nepovšimnut a který souvisí se stárnutím populace, je změna struktury spotřeby. Shrňme-li to poněkud brutálním způsobem, můžeme říci, že kupujeme méně aut, ale více léků. Mění se i způsob spoření a bude se nadále měnit; toto odvětví prochází úpadkem a je odkázáno ke zhroucení: nejprve proto, že mělo udržet spotřebu, nyní kvůli drastickému snížení příjmů.

Tváří v tvář této skutečnosti je nezbytné sebrat odvalu a začít se zabývat tématem porodnosti a stárnutí populace. Bylo by nebezpečné tento problém přehlížet, neboť se stává nevyhnutelným určit strategii konkrétní podpory rodin v jejich přirozené úloze mít děti. Pouze tímto způsobem je možné dosáhnout skutečného ekonomického oživení. Rodina se dvěma příjmy dnes vydělává méně než rodina s jedním příjmem před třiceti

lety. To je důsledek růstu daní na HDP, které se ve stejném období zdvojnásobily, a to především proto, aby se zmírnily důsledky stárnutí obyvatelstva zaviněného poklesem porodnosti.

Ti, kdo vládou ve „vyspělých“ zemích, musí investovat do rodin a do dětí s cílem dosáhnout rychlého hospodářského růstu díky faktorům, jako je zvýšená poptávka, úspory a investice. Starší lidé by pak také byli lépe přijímáni, a ne pouze tolerováni, jak se dnes občas stává. Koneckonců, sama příroda nás učí, že pokud muž a žena nemají děti, je obtížné najít někoho, kdo se o ně ve stáří postará. Stát se o to může pokusit, ale za velmi vysokou cenu.

Ettore Gotti Tedeschi

<http://www.osservatoreromano.va>

Přeložil Pavel Štíčka

Prof. Ettore Gotti Tedeschi, ekonom, ředitel Istituto per le Opere di Religione, tzv. vatikánské banky

LÉKAŘ DUŠÍ

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: (Ježíš) znovu vyšel k moři. Všechnen lid přicházel k němu a on je učil. Když šel dál, uviděl Alfeova syna Léviho, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když pak byl (Ježíš) u stolu v jeho domě, mnoho celníků a hříšníků zaujalo místo u stolu s ním a s jeho učedníky; bylo totiž mnoho těch, kdo ho následovali. Když učitelé Zákona z farizejské strany viděli, že jí s celníky a s hříšníky, řekli jeho učedníkům: „Proč jí s celníky a s hříšníky?“ Ježíš to zaslechl a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mk 2,13–17)

Dítě: Opět je to všechno moc rychlé. Ježíš řekne Lévimu: „Pojď za mnou!“ a on vstane a jde za ním.

Rodič: Ježíš si vybíral muže, kteří neváhali, ale rozhodovali se rychle a natrvalo. Nevadí mu, že Lévi je celník, hlavně když neváhá, nechává všeho a jde za ním.

Dítě: Kdyby si vybírali farizeové učedníky, tak by je určitě mezi celníky nehledali.

Rodič: Farizeové dávali celníky do jednoho pytle s hříšníky.

Dítě: To nebylo spravedlivé. Copak všichni celníci byli hříšní?

Rodič: Především pracovali pro Římany, kteří vybírání daní pronajímali soukromým osobám.

Dítě: To byla kolaborace – spolupráce s okupanty. Teď už chápu farizeje, proč takovými lidmi pohrdali.

Rodič: Celníkům prošlo rukama moc peněz. Vybírali více, než měli a peníze navíc si nechávali.

Dítě: Takže farizeové měli pravdu, že celníci byli vlastně hříšníci.

Rodič: A přesto si Pán Ježíš vybral Léviho a šel k němu na oběd. To by farizeové nikdy neudělali. Dokonce by ani do jeho domu nevstoupili. Celníky považovali za nečisté a v jejich domě by se znečistili.

Dítě: Případá mi, že farizeové uvažovali správně. Celníci dělali velké hříchy a to veřejně. Dávat se s nimi dohromady znamenalo schvalovat jejich jednání.

Rodič: Všimni si toho, že Pán Ježíš nepopírá, že celníci jsou hříšníci. Zdůrazňuje, že se celníci mohou nechat uzdravit – Lévi to udělal. Ježíš k tomu říká: „Lékaře nepotřebují spravedliví, ale hříšníci.“

Giusto de' Menabuoi: Ježíš povolává Léviho (1378)
Foto: <http://www.artbible.net>

Lidé, kteří jsou přesvědčeni o své spravedlnosti, tedy i farizeové, se považují za zdravé a lékaře nevyhledávají.

Dítě: Ale my víme, že farizeové zdraví nebyli. Byli spravedliví jenom navenek, ale uvnitř v duši nebyli dobří lidé.

Rodič: Celníci věděli, že jsou hříšníci. A pokud se rozhodli, že se změní (uzdraví), tak hledali lékaře. A Ježíš byl připraven jim pomoci, jako lékař duší je chtěl uzdravit. Povím ti k tomu příběh o Luďkovi a Kryštofovi. Spojovalo je jedině: tréninky ve fotbalovém klubu. Jinak byli zcela jiní. Luďek se dobře učil, dovedl se velice slušně chovat. Převyšoval ostatní také tím, co si o sobě myslel. Lidé mu věštili skvělou budoucnost: „Až

vyroste, bude z něho něco moc velkého.“ Kryštof se neučil dobře. Když se něco semlelo, vědělo se, že u toho byl i Kryštof. Lidé mu předpovídali: „Roste z něho kriminálník.“

Oba kluci šli spolu z fotbalu. Uviděli ji oba zároveň – peněženku. Když ji otevřeli, našli v ní velké množství peněz.

Luďek okamžitě rozhodl: „Polovina je moje, polovina je tvoje.“

Oběma vyčítalo svědomí, že jednali špatně a peníze si nechali.

Luďek jeho hlas umlčoval větou: „Jeho chyba, naše šikovnost, peníze patří nám.“

Kryštof se omlouval: „Peníze ztratil nějaký boháč. Jemu nebudě, mně se to bude hodit.“ Na peníze však nesáhl, měl je schované.

Přišla povodeň. Nejhůře na tom byla rodina s pěti dětmi, kterým voda vzala všechno. „Jsme žebráci,“ naříkala jejich maminka.

Ale nebyli, neboť Kryštof hodil do jejich stanu otevřenou peněženku s nalezenými penězi a zmizel stejně rychle, jako se předtím objevil.

Dítě: Lévi a Kryštof, oba hříšníci, ale rozhodli se pro správnou cestu.

Rodič: Ježíš řekl Lévimu: „Pojď za mnou!“ a on šel. A nechal se léčit Ježíšem. I Kryštof udělal rozhodný krok k vyléčení. I on ihned šel a pomohl rodině v nouzi.

Dítě: Pane Ježíši, veď mě, ať vždycky udělám hned to, co mi jako dobrý lékař vnukneš.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

Jak to vidí Lubomír Štula

Scandalum Crucis

Naše tolerance a úcta k „starším bratrům“ se nesmí stát pláštíkem pro naši neschopnost a neochotu jít s veškerou pokorou a láskou ve stopách apoštolů, kteří hlásali svěřené slovo, aby bylo úplně jasno celému izraelskému národu, že „Jediným Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh Ježíše.“

První velikonoční neděle v Jeruzalémě nebyla naplněna jen radostnými událostmi. Ten den se stalo také něco, co představuje ještě větší vzpouru proti Božímu Synu než jeho páteční odsouzení. Židovská velerada zasedla k soudu nad Ježíšem z Nazareta ve skutečnosti dvakrát. Při prvním přelíčení v noci ze čtvrtku na pátek se porotci mohli ještě mylně cítit pobouřeni, že u lidu oblíbený syn tesařův se rouhavě prohlašuje za Božího Syna, protože za celé tři roky vzájemných setkání a střetů v něm nerozpoznali Mesiáše. Snad i o mnoha z nich mohlo platit Ježíšovo slovo na kříži, že nevědí, co činí.

Tito židovští předáci od Ježíše ovšem několikrát žádali znamení a po vyhnání prodavačů z chrámu jim Pán toto znamení skutečně slíbil. Je to znamení nejsvrchovanější Boží moci. Aby toto znamení bylo přímo úředně doloženo, o to se mimoděk postarala sama velerada, když si vyžádala od Piláta, aby Ježíšův hrob hlídala oficiální stráž. Velitel této stráže Židům v neděli ráno ex offo potvrdil, že pohřbený odsouzenec za zcela mimořádných okolností skutečně sám opustil hrob. Zbořený chrám byl ve třech

dnech vystaven. Nyní bylo na místě, aby si velekněz roztrhl roucho a prohlásil: „Prolili jsme nevinnou krev.“ Ale nestalo se tak. Jestliže v pátek soudili domnělého nebezpečného rouhače, nyní soudili zcela vědomě Mesiáše, který jim podal jasný důkaz o svém božském synovství. Usnesli se však, že trvají na svém nespravedlivém rozsudku. Teprve na tomto zasedání se tak naplňuje to, co jim Pán předpověděl zcela jasně v podobenství o vinařích: bezpečně rozpoznali Dědice, ale usnesli se: „Zabijme ho, a dědictví bude naše.“ Tentokrát už není možno říct, že nevědí, co činí, takže se tragicky naplňují také Ježíšova slova: „Běda vám!“ Tento stav trvá až dodnes.

V následujícím období Ježíšovi učedníci, poslušni jeho příkazu, získali pro jeho radostnou zvěst celé velké národy tehdy známého světa s výjimkou národa Mesiášova. Svoji ho nepřijali a Kříž se pro ně stal jen znamením pohoršení. Hlásání Krista pokládají dnes dokonce za nepřijatelný projev nepřátelství. Tato dva tisíce let stará zkušenost dokazuje, jak obtížná je evangelizace právě mezi těmi, kteří už jednou Krista odmítli: jak těžké je pro ně především přiznat a od-

volat svůj předchozí nespravedlivý soud. V den slavného zmrtvýchvstání, kdy došlo také k nejtěžšímu odmítnutí Dárce vykoupení, Ježíš neopakuje své Běda vám, nýbrž odpovídá gestem hodným Božího Syna: ustanovuje instituci svého milosrdenství: Otcí není lhostejné, kde jsou jeho marnotratní synové, ale stále je toužebně vyhlíží. Naše tolerance a úcta k „starším bratrům“ se nesmí stát pláštíkem pro naši neschopnost a neochotu jít s veškerou pokorou a láskou ve stopách apoštolů, kteří hlásali svěřené slovo, aby bylo úplně jasno celému izraelskému národu toto: „Jediným Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh Ježíše.“ „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení.“

Když Pán plakal u Lazarova hrobu, mohl zvolat: „Lazare, pojď ven!“ Když však plakal nad Jeruzalémem, byl nucen prohlásit: „Zanechá se vám dům váš pustý.“ Na tomto smutném stavu se nedá nic změnit diplomatickou cestou. *Scandalum Crucis* je možno překonat jen naléhavými modlitbami a obětmi, jak to také chápala velká dcera židovského národa svatá Terezie Benedikta od Kříže.

Lubomír Štula
redaktor týdeníku Světlo

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Věděli jste o Maďarsku, že na rozdíl od většiny států EU hospodaří nikoli s deficitem, ale s přebytkem 1,5 % HDP; má ve své (nové) ústavě pravidlo vyrovnaného rozpočtu; chce svůj dluh (vytvořený převážně předchozí vládou) splácet, nejen pomocí přebytků rozpočtu, dokonce se na jeho splátky skládají dobrovolně samotní Maďaři? Tlak EU na Maďarsko není fér a je pokrytecký. Maďaři chtějí na splacení dluhu použít také své devizové rezervy. Brusel by byl zřejmě raději, kdyby Maďaři poslali devizové rezervy (poslušně jako naše vláda) skrze Mezinárodní měnový fond na eurozónu. **Evropská unie Evropě na příkladu Řecka a Maďarska poskytuje malou ukázkou toho, jak bude fungovat chystaný Fiskální pakt**, napsal na svém blogu Petr Mach, ekonom a předseda Strany svobodných občanů.

„Přišel jsem, abyste viděli, že vás mám rád. Moji malí přátelé, nejste sami. Spolehejte na pomoc Krista a jeho Církve a vedte křesťanský život. Účastněte se nedělní mše, katecheze a nějakého apoštolského společenství, hledejte místa modlitby, bratrství a lásky. Tak žili blahoslavení Cristobal, Antonio a Juan, malí mučedníci z Tlaxcala, kteří poznali Ježíše v dobách počáteční evangelizace Mexika a objevili, že **neexistuje poklad větší, než je On**. Byli malí jako vy a můžeme se od nich učit, že

mít rád a sloužit nezávisí na věku,“ řekl Benedikt XVI. v promluvě dětem v Mexiku. A něco jsme vybrali i pro rodiče, z papežovy homilie v Santiagu de Cuba: „Bůh svěřil rodině, založené na manželství, vznešené poslání být základní buňkou společnosti a pravou domácí církví. S touto jistotou, vy, drazí manželé, musíte být zvláště pro svo-

Koláž: mimi

je děti skutečným a viditelným znamením Kristovy lásky k Církvi. Kuba potřebuje svědectví vaší věrnosti, vaší jednoty, vaší schopnosti přijímat lidský život, zvláště je-li bezbranný nebo ocitl-li se v nouzi.“

Zdá se, **jako by v naší zemi sílila reakční nálada**, alespoň ve virtuální podobě blogů, poznámek a textů na internetu, v komentářích a stattech sociálních sítí to tak vypadá. Všichni kritici zkratkovitě představují model nápravy: všechno a všichni musí pryč, pryč s tímto člově-

kem, s touto skupinou, pryč se současným systémem. Nevím, zda v naznačených souvislostech platí jeden často citovaný citát: „Teprve poté, co jsme ztratili vše, máme svobodu dělat cokoli.“ Chtějí skromnější životní standard? Menší spoléhání na státní zabezpečení? Více se spoléhat na svou rodinu, mít více dětí...? Takové nároky! Taková nespravedlnost! Něco na tom bude, možná, zčásti. A jistě je to zjednodušené. Ale **mějme svůj pohled na tento svět a věci pomíjivé opravdu srovnány, i když to někdy bolí a pálí**. „Jednou žili dva světci na poušti, kteří se úplně obložili trním, ale my hledáme jen svoje pohodlí! Do nebe však chceme přijít, ale zároveň si chceme nechat všechno pohodlí. Nechceme se ničeho vzdát. V žádném ohledu se nechceme omezovat, a tak konáme pravý opak toho, co dělali světci. Oni se snažili co nejruzněji umrtvovat, a přesto uprostřed tohoto odříkání zakoušeli nevyhovující rozkoš. Jak šťastní jsou ti, kdo milují dobrého Boha! Nenechají si ujít ani jedinou příležitost, aby konali dobro. A lakomci jenom pečují o to, aby rozmnožili své jmění. Zatímco tito šťastní se starají jen o to, aby si nahromadili co nejvíce pokladů pro nebe. S úžasem spatříme v soudný den, jak bohaté jsou tyto duše,“ napsal svatý Jan Maria Vianney.

-zd-

8. 4. Ne	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
Sk 10,34a.37–43, Žl 118, Kol 3,1–4, Jan 20,1–9	15. 4. Ne	2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)
Sk 4,32–35, Žl 118, 1 Jan 5,1–6, Jan 20,19–31
9. 4. Po	sv. Marie Kleofášova, matka apoštolů a příbuzná Svaté Rodiny
Sk 2,14.22b–33, Žl 16, Mt 28,8–15	16. 4. Po	sv. Bernadetta Soubirousová, vizionářka, řeholnice
Sk 4,23–31, Žl 2, Jan 3,1–8
10. 4. Út	sv. Michael de Sanctis, řeholník, mystik OSST
Sk 2,36–41, Žl 33, Jan 20,11–18	17. 4. Út	sv. Inocenc, biskup
Sk 4,32–37, Žl 93, Jan 3,7b–15
11. 4. St	sv. Stanislav, biskup a mučedník
Sk 3,1–10, Žl 105, Lk 24,13–35	18. 4. St	sv. Krescenc (Rostislav), biskup a mučedník
Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21
12. 4. Čt	sv. Julius, papež
Sk 3,11–26, Žl 8, Lk 24,35–48	19. 4. Čt	sv. Ema (Výroční den zvolení papeže Benedikta XVI.)
Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36
13. 4. Pá	sv. Martin I., papež a mučedník
Sk 4,1–12, Žl 118, Jan 21,1–14	20. 4. Pá	sv. Hugo, opat OSB
Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15
14. 4. So	sv. Lambert, biskup
Sk 4,13–21, Žl 118, Mk 16,9–15	21. 4. So	sv. Anselm, biskup a učitel církve
Sk 6,1–7, Žl 33, Jan 6,16–21

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

